

O. szerint P. (1)

Megnézem ezt a tükröt, kabát
bélését, foszló, kopottas
vonalak formáját, felszínét
benne: fancsali képet ad
hordozója a vasútig és
vissza hetente hatszor
huszonkét évig (az írás-
jelet ki sem tette – örökké
ismétlődik a valóságban).
Ezt írta a papa képe alá,
meg hogy menthetetlen:
és elkezdett vonzódni
a kórházi betegségekhez,
cédulázta őket, *fekvő-
járó, átmeneti*, ablakra
néző ágyakat, elduruzsolt
fölöttük néhány járatott
dallamot. Az ágytálat
cserélte, vitte, a szagokat
lassacskán megszokta.
Egy rigó mindig a fenyőhöz
telepedik, mondta, sötétedés
előtt egyetlen perccel, abban
a minutumban, és aludt már.
Horkolt is hozzá. Engedte
kiterjedését. Kiterjedését
darabokra osztotta. Az orvos
véleményét.

O. szerint P. (2)

Miért ne lehetne, ha
lehetne, tenispálya
sarkába tolni, kezébe
nyomva szilveszterről
maradt konfettit, szórja
szét a salakon, vagy forogjon
a gurulós székkal, játssza
ki az ápolókat, legyen fess,
mint fiatalember, ha volna,
áruljon tökmagot, szotyit,
huncutkodjon a nőikkel,
magyarázza meg az őszet,
a puskás öcsis meccseket,
és ne gyötörjék folyton ágyba-
vizeléssel, kötelező vizitek
rendszabályaival, kontrollal,
tömeges katasztrófákkal,
meg hogy neki már mi
haszna, ő az én öregapám,
még nem gyerek, ha már boldog
felnőttnek megtagadták,
futhasson legalább versenyt,
akivel úgyis találkoznia kell,
de addig is próbálhassa, hogy
helyette még egyszer utoljára.

0. szerint P. (3)

Ekkor már be-
beakadozott
a lába, csúnya
hangon köhögött,
mintha vészmadarak
szállták volna meg
az ereszt, feszült
kétségbeesés lett
úrrá rajta, félre-
beszélt, nézte,
de nem a plafont,
azon túlra, kész-
akarva, megszállottan,
és megkért, akkor hogy
a svájci bicskáját, amit
L.-től kapott, és a mama
nem tud róla, dugjam
a fiók legalsó szekrényébe,
és kergessem el a madarakat
a seprűvel, mintha megoldás,
seprű, *fióknak szekrénye*,
egyáltalán bármi kiűzhető
lenne, adódna itt, a majdnem
égisze alatt, a koszos paplan-
huzat mintáival, köztes, hiába.